

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

מטעם ההגנה העיד הנאשם 2 עצמו

הוגש מסמך נ/1 טופס העברת התיק מהפרקליטות לתביעות

פרשת התביעה

מהודעת החשוד ת/1 עולה כי הנאשם 2 הודה בחקירתו כי אכן כתב את שכתב בדף האוהדים של חבר הכנסת. לטענתו התכוון לקלל אותו "שימות" ולא התכוון לרצוח אותו או דברים כאלה (עמ' 2, ש' 26).

מהודעת החשודה ת/2 עולה כי אף היא מודה בכתיבת הדברים המיוחסים לה, אולם לטענתה כלל לא מדובר היה באיום אלא תגובה לאשר כתב הנאשם 2.

ת/3 הינו פנייתו של מר יוסי גרין, קצין הכנסת ביום 15.01.12 וזאת נוכח גילוי הדברים שנכתבו על חבר הכנסת על ידי עוזרו הפרלמנטרי.

המאשימה טענה בסיכומיה כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמים איימו על חבר הכנסת אחמד טיבי. המאשימה הפנתה לע"פ 2791/13 פלוני נ' מדינת ישראל שם נקבע כי עבירות בעולם הווירטואלי עלולות להתממש לכלל עבירות ופגיעות בנפש בעולם האמיתי. כן הפנתה לרע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, ס(4) 96 (04.01.06) (להלן: עניין לם), שם נקבע כי אמירה יכולה להיחשב איום על אף היעדרותה של זיקה ועניין וזאת בשל מהותה וחומרתה של האמירה. עוד טענה כי היו מקרים שבהם בשל זהותו של מושא האמירה תיחשב האמירה לאיום כלפי מי שהאמירה הושמעה באוזניו גם ללא זיקה ישירה בין פולט האמירה לבין מושא האמירה, כמו אישיות ציבורית לדוגמה.

המאשימה אף הפנתה לע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, מג(3) 373 (06.09.89) (להלן: עניין ליכטמן), שם קבע כב' השופט מצא כי היסוד הנפשי הנדרש לעבירת האיומים הינו בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, וכי יסוד נפשי זה מתקיים במקום שלמאיים הייתה מודעות ברמה גבוהה של הסתברות שדבריו יפחידו את המאויים.

פרשת ההגנה

הנאשם 2 העיד בבית המשפט כי קילל את חבר הכנסת אך לא הייתה לו שום כוונה לפגוע בו. לטענתו הוא לא אמר שיעשה משהו לחבר הכנסת, אלא מה שהשם יעשה זה מה שיקרה. מחקירתו הנגדית עולה כי כתב מה שכתב בתור קללה, ולא הייתה לו כוונה לאיים.

ההגנה טענה לשיהוי בהגשת כתב האישום. העבירה בוצעה ביום 14.01.12 ואילו כתב האישום הוגש 4 שנים לאחר מכן בינואר 2016. לשיטתם, שיהוי זה לכשעצמו מקים לנאשמים הגנה מן הצדק, שכן לא נתקבלה התייחסות ולו במרומז לסיבה לשיהוי זה.

עוד טענה ההגנה כי לנאשמים עומדת טענה של אכיפה בררנית. ההגנה הפנתה לתגובה נוספת של הגברת אוריין ניזרי "אחמד טיבי כל כלב בא יומו" ולאחר מכן "אתה וכל המחבלים יבוא יומכם בעזרת השם".

לעניין תוכן האיומים, טען ב"כ הנאשמת כי הגם שמדובר בתוכן מתלהם וצורם אין המדובר באיום. עוד ציין כי התנהלות המשטרה בתיק, כאשר הגיעה לאסוף את הנאשמת לחקירה אולם לא הסכימה לאפשר לה לשים את בתה בגן ולהגיע לחקירה (ולכן הנאשמת ובתה הקטנה הוסעו בניידת), עולה לכדי פגיעה בכבוד האדם.

ב"כ הנאשם 2 הוסיף כי בחינת האיום בהתאם לנפסק בעניין **לם** מצביעה על כך שהאיום הינו על העוזר הפרלמנטרי. ב"כ הנאשם הפנה אף הוא לעניין ליכטמן וטען כי המבחן הוא האם יש לדובר השפעה על התממשות האיום, ובתוך כך הפנה לפסק דין של בית משפט זה בת"פ 29248-01-15 **מדינת ישראל נ' ברחאק** שיישם את מבחן ליכטמן וקבע כי אין המדובר באיום.

ב"כ הנאשם המשיך וציין כי אמירת הנאשם נעשתה כתגובה לדבריה של הגברת אוריין ניזרי והדגיש כי השליטה בהתממשות היא לא בידי הנאשם ואפילו לא בידי אותה אוריין ניזרי אלא בידי הקדוש ברוך הוא.

דין והכרעה

כאמור, אין מחלוקת כי הנאשמים כתבו את האמירות בעמוד האוהדים של חבר הכנסת. שתי שאלות נדרשות בתיק דנן. האחת, האם עומדת לנאשמים הגנה מן הצדק לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: **חסד"פ**), מן הטעם של אכיפה בררנית ושיהוי. השנייה, האם אמירות הנאשמים מהוות איום לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

הגנה מן הצדק

דוקטרינת "הגנה מן הצדק" החלה דרכה כיציר פסיקה של בית המשפט העליון, כך לדוגמה בע"פ 2910/94 **יפת נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 221 (1996), ולאחר מכן עוגנה בדבר החקיקה המוכר כיום- הוא החסד"פ- שם מוצאת מקומה, כאמור, בסעיף 149(10). דוקטרינה זו עברה דרך משמעותית מהגדרה מצומצמת ושימוש במקרים חריגים בלבד, ועד להרחבתה בע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט(6) 776 (2005) (להלן: **עניין בורוביץ**).

אך לאחרונה דן בית המשפט העליון בע"פ 7621/14 **אהרן גוטסדינר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 01.03.17) בהתפתחות הדוקטרינה בצינו:

לאמור, עם השנים, התרככה הדוקטרינה של הגנה מן הצדק והפכה - בנוסף להיותה אמצעי פיקוח על שיקול דעתן של רשויות התביעה על עצם הגשת כתב האישום - לכלי בידי בית המשפט המאפשר לאזן את ההליך עם ערכי הצדק וההגינות של

המשפט הפלילי. ההגנה, באופייה החדש, מרחיבה את העדשה דרכה בוחן בית המשפט את מעשה העבירה ואת ההליך המשפטי, ומאפשרת לבית המשפט - אף במקרים בהם הוכחו כל יסודות העבירה - להביט אל עבר הרגע שלפני ביצוע העבירה ואף אל התנהלות ההליך הפלילי הנמצא בעתידו של מעשה העבירה. על פי אופייה החדש של הדוקטרינה, פעמים שעוצמתן של הנסיבות העוטפות את רגע מעשה העבירה הן כה משמעותיות, עד שיש להביאן בחשבון אף בשלב בחינת האשמה והכרעת הדין ולא רק כשיקול מקל בשלב גזירת העונש. בעוד שעל פי ליבת המשפט הפלילי, בחינת יסודות העבירה מתמקדת בסצנת העבירה בלבד - הגנה מן הצדק מאפשרת לבית המשפט להרחיב את גבולות מעשה העבירה ולבחון "מה לפניו ומה אחריו".

בעניין **בורוביץ** נקבע כי החלת הדוקטרינה תעשה על פי מבחן תלת-שלבי. בשלב הראשון, בוחן בית המשפט את הפגמים הנטענים ועוצמתם. בשלב השני, בוחן בית המשפט, נוכח קיומם של פגמים אלה, האם פוגע ההליך בתחושת הצדק וההגיונות. בשלב השלישי, מעניק בית המשפט את הסעד ההולם המאזן כראוי בין הפגמים שנתגלו בהליך לבין אינטרסים אחרים שעליהם מגן המשפט הפלילי. לעניין השיקולים שעל בית המשפט לשקול בבחינת טענת הגנה מן הצדק ראו דבריה של כב' השופטת ברק-ארז בע"פ 5975/14 **אברהם דרויש אנבריה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.12.15) (להלן: **עניין דרויש**):

"בבחינת הטענה של הגנה מן הצדק יש להביא בחשבון מגוון רחב של שיקולים, ובכלל זאת את חומרת העבירה, נסיבות המקרה וכן שיקולים של גמול והרתעה. יש לאזן במכלול השיקולים גם את האינטרס הציבורי בקיום המשפט, במיצוי הדין עם עבריינים ובשמירה על ביטחון הציבור ועל זכויותיהם של נפגעי העבירה. מנגד, יש להביא בחשבון גם את זכויות הנאשם, את טוהר ההליך הפלילי, את השאיפה להביא לפסילת מהלכים נפסדים של התביעה ולשמור על אמון הציבור בבית המשפט"

ב"כ הנאשמים טענו בסיכומיהם כי לנאשמים עומדת טענת הגנה מן הצדק לפי סעיף 149(10) לחסד"פ, מן הטעם של אכיפה בררנית. טענה זו מבוססת על כך שבאותו השרשור בו כתבו הנאשמים את אמירותיהם, נכתבו אמירות אחרות אשר יכולות להוות איום לכאורה על חבר הכנסת. בתוך כך, הציגו את אמירותיה של הגברת אורין ניזרי שכתבה "**אחמד טיבי כל כלב בא יומו**" ולאחר מכן "**אתה וכל המחבלים יבוא יומכם בעזרת השם**".

על משמעות טענת אכיפה בררנית ראו ע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרץ** (פורסם בנבו, 10.09.13) (להלן: **עניין פרץ**):

"אכיפת הדין נגד אדם אחד והימנעות מאכיפתו נגד אחרים - כאשר מדובר במקרים דומים - היא אכיפה בררנית (selective enforcement). אכיפה בררנית יכולה לקבל ביטוי באחד משני מופעים: הראשון, החלטה להעמיד לדין רק חלק מן המעורבים בפרשה נדונה; השני, החלטה להעמיד לדין בשעה שבפרשות אחרות שעניינן דומה לא הוגשו כתבי אישום. ענייננו שלנו נמנה - לפי הטענה - על הסוג השני. כך או כך, המשותף לשני פניה של הטענה הוא כי סמכות האכיפה הופעלה נגד אחד ולא נגד אחרים, ללא כל טעם טוב

להבחנה ביניהם. בלשוננו של השופט י' זמיר: "אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא" (בג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע, פ"ד נג(3) 305, 289 (1999))."

כפי שהובא לעיל, אכיפה בררנית יכולה לקום מקום בו הועמדו לדין רק חלק מן המעורבים באותה הפרשה או מקום בו הוחלט על אי העמדה לדין בפרשות אחרות שעניין דומה. משמעות הדבר הינו כי על הטוען לאכיפה בררנית להראות כי אחרים אשר עניינם דומה מבחינה עובדתית לא הועמדו לדין, וכן יש להראות כי אי נקיטת ההליכים נגדם היא בבחינת אכיפה בררנית פסולה הפוגעת בתחושת הצדק וההגינות, בניגוד לאכיפה חלקית שמקורה בטעמים ענייניים. במקרה דנן, עסקינן במופע הראשון אותו מציין בית המשפט בעניין פרץ, קרי: אי נקיטת ההליכים נגד הגברת אוריין נזרי אשר אמירותיה לא נופלות בחומרתן מאמירות הנאשמים.

למעלה מן הצורך, מצאתי לנכון להתייחס גם למופע השני שמציג בית המשפט **בעניין פרץ**, והוא אי העמדה לדין בפרשות אחרות שעניין דומה, ולציין כי חדשות לבקרים נתקלים אנו בפרסומים קשים מנשוא הנכתבים נגד נבחר ציבור בפלטפורמת הפייסבוק. הסכסוך הפוליטי המתמשך בו נמצאת מדינת ישראל יצר קרע עמוק בחברה הישראלית, והדבר בא לידי ביטוי באופן בוטה בביטויים הקשים המושמעים נגד נבחר הציבור. במקום הידרות ודיאלוג פורה, במסגרתו יכול כל אדם, וכך גם נבחר ציבור, להביע את דעתו ולממש את זכותו לחופש הביטוי, עדים אנו לשיח של שנאה אשר מקבל לעיתים את הבכורה. ברי כי אין בכך כדי להצדיק אמירות קשות אלה, אלא אך לציין כי אין המקרה דנן שונה בנוף הווירטואלי, והאמירות כגון דא נכתבות כלפי כלל נבחר הציבור ללא הפסק.

לענייננו, ב"כ הנאשמים טענו כי עסקינן באותה "הפרשה", וליתר דיוק אותו ה"פוסט", במסגרתו הועמדו לדין אך הנאשמים, אולם באותו הפוסט קיימות אמירות אשר יש בהן כדי להעמיד לדין אחרים, כפי שהובא לעיל. אבחן את טענת ההגנה לאכיפה בררנית על פי המבחן התלת-שלבי שנקבע **בעניין בורוביץ**.

ת/3, מכתב הפנייה של קצין הכנסת למשטרת ישראל כולל גם את שרשור התגובות שנכתב בעמוד האוהדים של חבר הכנסת. עיון בשרשור התגובות אכן מראה כי טרם כתבו הנאשמים את אמירותיהם, כתבה הגברת אוריין ניזרי **"אחמד טיבי- כל כלב בא יומו"** ומיד לאחר מכן **"אתה וכל המחבלים יבוא יומכם בעז"ה"**. הפגם הנטען על ידי ב"כ הנאשמים הוא אכן בעוצמה גבוהה, שכן האמירות שצוינו לעיל אינן נופלות בחומרתן, וזאת עוד מבלי לקבוע האם מדובר באיום אם לאו, מהאמירות שנכתבו על ידי הנאשמים.

אני סבורה כי על השאלה האם יש בפגם זה כדי לפגוע בתחושת הצדק וההגינות בקיום ההליך, יש להשיב בחיוב. כידוע, ההחלטה על העמדה לדין של אדם כפופה אף היא לעקרון השוויון, שכן רשויות התביעה, ככלל רשויות המנהל, מחויבות לפעול על פי עקרון זה. יפים לעניין זה הדברים האמורים בבגץ 953/87 **פורז נ' ראש עיריית תל אביב יפו**, פ"ד מב(2) 309, 332 (1988):

"אין לך גורם הרסני יותר לחברה מאשר תחושת בניה ובנותיה כי נוהגים בהם איפה ואיפה. תחושת חוסר השוויון היא מהקשה שבתחושות. היא פוגעת בכוחות המאחדים את החברה. היא פוגעת בזוהרת העצמית של האדם"

דברים אלה מקבלים משנה תוקף כאשר עסקינן בהחלטה להעמיד לדין אדם בהליך פלילי. להחלטה זו משמעות אדירה רבת משקל על כל תחומי חייו. למותר לציין כי במצב דברים שכזה, הרי שאמון הציבור בתקינות הרשויות

בכלל, וברשויות האכיפה והתביעה בפרט, גם כן נפגע והאינטרס הציבורי בהגשת כתב האישום מאבד מעוצמתו.

זאת ועוד, יש בשיהוי בהגשת כתב האישום בעניינם של הנאשמים כדי להעצים את הפגיעה בתחושת הצדק וההגיונות. כאמור, ב"כ הנאשמים טענו אף לשיהוי כאמור, וזאת לאור העובדה כי כתב האישום הוגש 4 שנים לאחר כתיבת האמירות ברשת הפייסבוק. מעיון בנ/1 עולה כי כתב ההעברה מהפרקליטות לתביעות הועבר אך ביום 16.12.15.

כבר נקבע בעבר כי לאדם זכות שההליכים המתנהלים נגדו יסתיימו בתוך זמן סביר, בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה (ר' ראו ע"פ 125/74 מירום, **חברה למסחר בינלאומי בע"מ נ' מדינת ישראל**, פ"ד ל(1) 57 (1975)). עוד נקבע כי ייתכנו מקרים נדירים בהם השתהותה של התביעה בהגשת כתב האישום תהיה בלתי סבירה באופן אשר יצדיק את ביטולו של כתב האישום וזאת בייחוד כאשר השתהות זו לא נובעת מסיבות מוצדקות (ר' ע"פ 6922/08 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 1.2.2010). המאשימה, כאמור, לא נתנה הסבר כלשהו לשיהוי הארוך בהגשת כתב האישום, וסבורני כי אין המדובר בתיק מורכב אשר דרש היערכות של מספר שנים.

ודוק: קבלת טענת הגנה מן הצדק מן הטעם היחיד של שיהוי בהגשת כתב האישום, תישמר למקרים חריגים שבחריגים, בהם השיהוי בהגשת כתב האישום הגיע עד לכדי פגיעה קשה ביכולתו של הנאשם להתגונן במסגרת ההליך המתנהל נגדו (ר' ע"פ 4434/10 **אבי יחזקאל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.03.11)). מקום בו לא יבוטל כתב האישום, הרי שהשיהוי בהגשת כתב האישום יהווה שיקול בעל משקל ממשי עת גזירת דינו של הנאשם (ר' לדוגמא ע"פ 8421/12 **ינון בן חיים נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.09.13)).

במקרה דנן, כאמור, סבורני כי אין השיהוי בהגשת כתב האישום בעניינם של הנאשמים יכול לעמוד לבדו לשם קבלת טענת הגנה מן הצדק, אולם אני סבורה כי יש בו כדי להעצים עוד יותר את הפגיעה בתחושת הצדק וההגיונות הנוצרת בשכלול פגם השיהוי עם פגם האכיפה הסלקטיבית.

כפי שצוין, בשלב השלישי בבחינת טענת הגנה מן הצדק מעניק בית המשפט את הסעד ההולם המאזן כראוי בין הפגמים שנתגלו בהליך לבין אינטרסים אחרים שעליהם מגן המשפט הפלילי. כפי שיובא לעיל, סבורני כי במקרה דנן האיזון הראוי בין כלל השיקולים שהוצגו **בעניין דרוש** מוביל לזיכויים של הנאשמים.

כך לדוגמה, שיקול חומרת העבירה. אין עבירת איומים דרך כתיבת תגובה בפייסבוק כדין עבירת איומים הנאמרים פנים מול פנים. אין עבירת איומים בפייסבוק, במסגרת שרשור תגובות כדין עבירת איומים בפייסבוק על דרך של הודעה פרטית המופנית כלפי מושא האיומים. העובדה שהנאשמים לא פנו לחבר הכנסת בפנייה פרטית, אלא במסגרת של מספר רב של תגובות, מורידה מחומרת העבירה. ברי כי אין בכך כדי להכשיר או להצדיק את אמירות הנאשמים.

כמו כן, סבורני כי האינטרס הציבורי בהעמדתם של הנאשמים לדין נפגם בעקבות שיהוי המאשימה בהגשת כתב האישום. המאשימה איננה יכולה לאחוז במקל משתי קצותיו. מחד, לטעון כי המדובר בעבירת איומים חמורה, ומאידך, להשתהות בהגשת כתב האישום בעניינם של הנאשמים. ויודגש, כי עומס העבודה המוטל על מערך התביעה קשה ממש, אולם עומס העבודה ושיקולי מערכת לחוד, וזכות הנאשם להתנהלות תקינה של ההליך נגדו לחוד.

זאת ועוד, וכפי שצוין ב"כ הנאשמת, המשטרה הגיעה לביתה של הנאשמת והוסבר לה שהיא מעוכבת וצריכה להגיע לתחנת המשטרה להיחקר. הנאשמת ביקשה לשים ילדתה בגן ולהגיע לחקירה. המשטרה התעקשה, והסיעה בניידת את הנאשמת וביתה לגן ומשם הובלה הנאשמת לחקירתה. קשה שלא לתהות במקרה דנן באם חקירתה של הנאשמת כה דחופה וחשובה, מקום בו נאלצת בתה לנסוע בניידת המשטרה, מדוע היה עליה להמתין תקופה כה ארוכה עד אשר יוגש כתב האישום בעניינה. עוד אציין שלא מן הנמנע כי מקום בו נחקר אדם ושנים עוברות ללא

התפתחות כלשהי בעניינו, ייתכן ונוצר הרושם כאילו התיק בעניינו נסגר. ברי כי אין הדבר עולה לכדי הסתמכות מלאה של הנאשמים שתוביל לביטול כתב האישום בעניינם, אולם סבורני כי ניתן להתחשב בשיקול זה כחלק מטענת הנאשמים לשיהוי בעניינם.

בנוסף, סבורני כי אי קבלתה של טענת האכיפה הבררנית יכולה להסב נזק במישור אמון הציבור במערכת האכיפה ובתי המשפט. עקרון השוויון, אחד מן העקרונות האוניברסאליים המרכזיים בשיטתנו המשפטית, נשמת אפה של הדמוקרטיה, חולש אף על המשפט הפלילי, ואין בעובדת היותו של אדם נאשם בהליך הפלילי כדי לשלול ממנו זכות זו. מקום בו לא הציגה המאשימה סיבה לאכיפה הסלקטיבית כפי שהובאה לעיל, אין מקום אלא לקבל הטענה. ברור לכל כי מקום בו הייתה המאשימה מתייחסת לטענה זו לגופו של עניין ומציגה בפני בית המשפט את הסיבה לאכיפה סלקטיבית זו, הרי שאז יכול בית המשפט לקבוע כי מדובר באכיפה חלקית הנובעת מטעמים ענייניים.

ודוק: אין בדברים האמורים כדי להצדיק או לתת הכשר לאמירותיהם של הנאשמים. בעידן הווירטואלי הקיים יכול הציבור לומר את דעתו בכל זמן נתון ובכל עניין. הדבר מאפשר לציבור לחלוק בדעות מלומדות ומנומקות, ובכך יש הזדמנות ופתח לדיאלוג פורה ורצוי. ברם, עדים אנו לעיתים לניצול מחפיר של הפלטפורמה עבור השמעת ביטויים קשים ודורסניים אשר לעיתים עולים עד כדי עבירה פלילית.

נוכח האמור לעיל, אני קובעת כי לנאשמים עומדת הגנה מן הצדק לפי סעיף 149(10) לחסד"פ ואני מורה על זיכויים מהעבירה המיוחסת להם בכתב האישום.

עבירת האיומים

למעלה מן הצורך, מצאתי לנכון לציין כי אינני סבורה כי יש באמירותיה הכתובות של הנאשמת משום איום. סעיף 192 לחוק העונשין מורה בזה הלשון:

המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים

לא ארחיב לעניין יסודות עבירת האיומים, אולם אציין בקווים כלליים כי מבחנו של האיום הינו מבחן אובייקטיבי של האדם הסביר, קרי לפי בחינת השפעתם של הדברים הנאמרים על האדם הרגיל ולא לפי הרגשתו הסובייקטיבית של האדם שאליו הם כוונו.

הצדדים הפנו לע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, מג 03 (373 (1988) (להלן: **עניין ליכטמן**), שם הוזכר כי יש להבחין בין איום מתן אזהרה או עצה, וכן הוצע שימוש במבחן עזר במסגרתו יש לשאול האם לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשות האמירה. באם התשובה לשאלה הינה חיובית, אזי שיש לראות באדם כמאיים ולא כמזהיר.

במקרה דנן, התייחסה הנאשמת לתגובתו של הנאשם בצינה **"ערן גבאי, אל תדאג סופו קרב אוטוטו"**. סבורני כי במקרה דנן אין לראות באמירתה של הנאשמת כאיום.

מקבלת אני את גרסתה של הנאשמת לפיה דבריה נכתבו כתגובה לדבריו של הנאשם. הדבר אף עולה מ"תיוגו" של הנאשם בתגובה, המעיד על כך שהדברים שכתבה מיועדים עבורו. ההלכה בעניין עבירת האיומים ברורה כעולה מעניין **לם**, לפיה אין הכרח כי הדברים נאמרים בהכרח למושא האיומים. במקרה דנן, הדברים האמורים מופנים כלפי הנאשם, ערן גבאי, וחרף חומרתם סבורני כי לא ניתן לראות בהם איום העומד בפני עצמו, אלא אך הסכמה או

עצה המופנית לנאשם ערן גבאי.

עוד מצאתי לציין למעלה מן הצורך כי גם אם נעשה שימוש במבחן העזר שנקבע **בעניין ליכטמן**, לפיו יש לשאול האם לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשות הדברים, התרשמתי ומצאתי כי לנאשמים אין אפשרות ריאלית לממש הדברים. סבורני כי המדובר במשאלת לב מזעזעת שהשאירו הנאשמים לטיפול הקדוש ברוך הוא. ויודגש, כי אין בכך כדי לשלול את העובדה שדבריו של הנאשם 2 אכן מהווים איומים שמטרתם להקניט או להפחיד את מושא האיומים- הוא חבר הכנסת, אולם נוכח זיכויים של הנאשמים אין הכרח להתייחס לכך.

סוף דבר- אני מזכה את הנאשמים מן העבירה המיוחסת להם בכתב האישום.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י' ניסן תשע"ז, 06 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.